

Neo-Ottomanism and Transformation of Türkiye's Geopolitical View on West Asia¹

Homeira Moshirzadeh² and Hameed Jabery³

2. Professor, Department of International Relations, Faculty of Law and Political Science, University of Tehran, Tehran, Iran.

Email: hmoshir@ut.ac.ir (Corresponding Author)

3. M.A. in International Relations, Faculty of Law and Political Science, University of Tehran, Tehran, Iran

Article Info.

ABSTRACT

Article Type:

Research Paper

Article History:

Received:

8 June 2025

Revised:

6 November 2025

Approved:

23 January 2026

Published Online:

18 February 2026

Keywords:

Foreign Policy,
Geopolitical
View,
Identity,
Neo-
Ottomanism,
West Asia,
Türkiye.

For over five decades, Türkiye's foreign policy was predominantly characterized by a Pro-Western orientation. A significant implication of this alignment was that West Asia was not a primary geopolitical concern. However, this paradigm has shifted notably over the last two decades, with Türkiye demonstrating more active and independent engagement in the region. This article seeks to clarify how this geopolitical shift has become possible since 2003. The main argument is that redefining national identity in the form of "Neo-Ottomanism" and, consequently, a change in its national interests made this shift in Türkiye's geopolitical view on West Asia possible. The article employs unit-level constructivism with its emphasis on the constitutive effects of domestic factors and, in particular, identity as its theoretical framework. Process tracing is the method applied for data analysis. The article illustrates how Neo-Ottomanism, as Türkiye's emergent identity, has shaped its evolving interests in West Asia by reinterpreting Türkiye's geopolitics and foreign policy along two key axes: regionality (within West Asia) and Islamism. In terms of regionality, Türkiye's decision not to align with U.S. sanctions against Iran and its assertive presence in Syria serve as pivotal manifestations of this new orientation. Concurrently, its Islamist identity has fostered support for Hamas and contributed to a relatively anti-Israeli stance.

Cite this article: Moshirzadeh. H. and H. Jabery (2026), "Neo-Ottomanism and Transformation of Türkiye's Geopolitical View on West Asia", **Central Eurasia Studies**, Vol. 18, No. 2, pp. 377-408.

<http://doi.org/10.22059/JCEP.2026.394216.450318>

© The Author(s).

Publisher: University of Tehran

1. This article is extracted from Master's thesis in International Relations, University of Tehran.

Introduction: During the Cold War, Türkiye's Kemalist geopolitical view entailed an alliance with the West and a rather passive approach to regional developments, especially in West Asia. With the rise to power of the Justice and Development Party (AKP), however, the necessity to reconsider the country's geopolitical definition came into focus. Türkiye, according to the new elite, needed to break free from dependence on the West and follow Western interests. Instead, it needed to pursue an active foreign policy in its neighboring regions, particularly in West Asia. The focus of this study is to explain the transition toward this new geopolitical stance, and consequently the shift in Türkiye's foreign policy. This shift is particularly significant both in terms of regional politics and international relations.

Research question: How did the shift in Türkiye's geopolitical view of West Asia become possible between 2003 and 2025?

Hypothesis: The main argument here is that the redefinition of national identity from a Pro-Western to a Neo-Ottomanist one, and consequently the new understandings of national interests, made the changes in Türkiye's geopolitical view on West Asia possible.

Methodology and theoretical framework: The theoretical foundation of this study is Constructivism. Changes in foreign policy, including geopolitical understandings and positions, from this perspective, can be attributed to changes in identity. In this context, the ideas of theorists like Ted Hopf and Michael Barnett, who underline the significance of domestic influences and, in particular, how identities are formed, re-formed, and changed, help us explain Türkiye's foreign policy. Hopf particularly views the domestic social environment as the source of national interest redefinition by elites and decision-makers. Barnett complements this by stressing the significance and agency of domestic identity resources, taking into consideration the identity debates inside countries and the political philosophy of ruling elites.

In this article, process tracing is the method applied in order to show the causal mechanism involved in the process of change. Therefore, using process tracing here involves examining the causal mechanism connecting changes in identity and changes in foreign policy.

Results and discussion: Kemalism resulted in turning away from the Middle East/West Asia, the Islamic world, and the Arab world. The Kemalist discourse or ideology, however, was gradually challenged by ideas that praised and sanctified the Ottoman past and called for a return to its values. One of the most influential thinkers in this domain

was Necip Fazıl Kısakürek (1904–1983), who offered a new historical interpretation of the Ottoman era as an alternative to Kemalism. In his interpretation, Sunni Islam was the main source of national identity, and Western cultural imagery was denied while the superiority of Islamic culture was emphasized. In the new reading of Ottomanism, or what may be called Neo-Ottomanism, Kısakürek's Islamism incorporated Turkish nationalism as well.

Recep Tayyip Erdoğan has repeatedly expressed his intellectual and theoretical allegiance to Kısakürek on various occasions. The new generation of Islamists, including Erdoğan, have more or less rejected integration with the West and advocated extensive relations with neighboring and Islamic countries. The Justice and Development Party, led by Erdoğan, redefined Türkiye's national identity with Neo-Ottomanist elements. Not only the external world but also the Turkish nation and society have been influenced by Neo-Ottomanist policies over the past two decades. Under the AKP, from a foreign policy perspective, the combination of Turkish and Islamic elements in Neo-Ottomanism became dominant in redefining the country's geopolitical views. In this framework, the AKP elites, by presenting a new interpretation of national identity and redefining national interests, placed Türkiye's geopolitical focus on its neighboring countries, including important regional state and non-state actors in West Asia.

Following Erdoğan's critical remarks in 2008, the "lower chair crisis", the *Mavi Marmara*, and Turkish policies towards Iran's nuclear program could be seen in its opposition to the adoption of Resolution 1929 and its participation in an agreement on Iran's nuclear deal in cooperation with Brazil and Iran in 2010. After the Arab Spring, we witnessed Erdoğan's opposition to the El-Sisi coup in Egypt and his support for Qatar during the blockade of the country in 2017. In addition to Erdoğan's extensive relations and frequent meetings with Hamas leaders, Türkiye decided to sever relations with Israel in May 2024. During this period, one of the areas of tension between Ankara and Washington was Türkiye's assistance in circumventing sanctions on Iran and cooperation with Iranian businessman Reza Zarrab. In addition, we witness Türkiye's extensive involvement in the Syrian crisis and its participation in the "Astana Process" alongside Russia and Iran. Finally, in December 2024, Türkiye became an effective factor in regime change in Syria, and this can be seen as the beginning of competition and conflict with Israel in that country.

Conclusion: Over the past two decades, as Türkiye has moved towards independence in foreign policy, its sense of responsibility for issues affecting the West has declined. Erdogan's political philosophy has been a natural and predictable result of the transition from Kemalism, the mild Neo-Ottomanism of Özal, and the radical Islamism of Erbakan. What is notable here is the identity and civilizational difference between Türkiye and the West. Unlike Kemalist top-down, authoritarian efforts to deny, conceal, or at least weaken this difference, the AKP has managed to blend national identity and state identity through a moderate Islamist approach. Here, we observe the dialectical relationship between domestic ideational forces and foreign policy.

Keywords: Foreign Policy, Geopolitical View, Identity, Neo-Ottomanism, West Asia, Türkiye.

نوع‌ثمانی‌گرایی و چرخش در نگرش ژئوپلیتیک ترکیه به غرب آسیا^۱

حمیرا مشیرزاده و حمید جابری

۱. استاد، گروه روابط بین‌الملل، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه تهران، تهران، ایران.

نویسنده مسئول: hmoshir@ut.ac.ir

۲. کارشناسی ارشد روابط بین‌الملل، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه تهران، تهران، ایران.

اطلاعات مقاله	چکیده
<p>نوع مقاله: علمی پژوهشی</p> <p>تاریخ دریافت: ۱۴۰۴/۰۳/۱۸</p> <p>تاریخ بازنگری: ۱۴۰۴/۰۸/۱۵</p> <p>تاریخ پذیرش: ۱۴۰۴/۱۱/۰۴</p> <p>تاریخ انتشار برخط: ۱۴۰۴/۱۱/۲۹</p> <p>واژگان اصلی: سیاست خارجی، نگرش ژئوپلیتیک، هویت، نوع‌ثمانی‌گرایی، غرب آسیا، ترکیه.</p>	<p>غرب‌گرایی بیش از نیم‌قرن در سیاست خارجی ترکیه عصری مهم بود و غرب آسیا در نگرش ژئوپلیتیک این کشور اهمیت کانونی نداشت، اما در دو دهه اخیر شاهد حضور فعال و به‌نسبت مستقل ترکیه در این منطقه بوده‌ایم. در این نوشتار پرسش از چگونگی امکان چرخش در نگرش ژئوپلیتیک ترکیه به غرب آسیا از سال ۲۰۰۳ است. در پاسخ به این پرسش، این فرضیه مطرح می‌شود که بازتعریف هویت دولت در قالب نوع‌ثمانی‌گرایی و به‌دنبال آن، تغییر در منافع ملی، چرخش در نگرش ژئوپلیتیک ترکیه به غرب آسیا را امکان‌پذیر کرده است. چارچوب نظری استفاده‌شده در این نوشتار سازه‌انگاری موسوم به سطح واحد با تأکید بر نقش مقوم هویت برساخته‌شده در سطح داخلی است. برای تحلیل داده‌ها با تعدیل‌هایی از روش رهگیری فرآیند استفاده می‌کنیم و نشان می‌دهیم چگونه نوع‌ثمانی‌گرایی به‌عنوان عصری هویتی به منافع ملی ترکیه شکل داده و به ارائه تفسیری جدید از ژئوپلیتیک ترکیه و نمودهای آن در سیاست خارجی در غرب آسیا منجر شده است. حمایت‌نکردن ترکیه از فشار تحریمی آمریکا علیه ایران، حضور فعال این کشور در بحران سوریه، حمایت از حماس و رویکرد کم‌وبیش ضداسرائیلی اردوغان، مهم‌ترین محورهای نشان‌دهنده تغییر در نگرش ژئوپلیتیک ترکیه هستند.</p>

استناد: مشیرزاده، حمیرا و حمید جابری (۱۴۰۴)، «نوع‌ثمانی‌گرایی و چرخش در نگرش ژئوپلیتیک ترکیه به غرب

آسیا»، مطالعات اوراسیای مرکزی، دوره ۱۸، شماره ۲، صص. ۳۷۷-۴۰۸

<http://doi.org/10.22059/JCEP.2026.394216.450318>

© The Author(s).

ناشر: دانشگاه تهران

۱. این نوشتار برگرفته از پایان‌نامه کارشناسی ارشد در رشته روابط بین‌الملل دانشگاه تهران است.

مقدمه

اگر ژئوپلیتیک را در معنایی کلی به رابطه میان جغرافیا و سیاست تعبیر کنیم، می‌توانیم نگرش دولت‌ها به دیگر کشورها و نیز به مناطق را براساس اهمیت سیاسی جایگاه جغرافیایی آن‌ها، نگرش ژئوپلیتیک بدانیم. برخلاف گذشته که به نظر می‌رسد کم‌وبیش نگاهی جوهری به ژئوپلیتیک وجود داشت، در نگاه‌های جدیدتر بر بساختگی ژئوپلیتیک و به دنبال آن نگرش ژئوپلیتیک تأکید می‌شود و در نتیجه، معنا و اهمیت آن را تابع چگونگی فهم کنشگران می‌دانند (Toal, 1989). در مورد نگرش ژئوپلیتیک ترکیه در گذشته، می‌توان گفت کمالیسم^۱ ترکیه در بردارنده اتحاد با غرب و انفعال خودخواسته نسبت به تحولات پیرامونی، به‌ویژه در غرب آسیا بود. به جز دوره‌ای کوتاه مانند دوران اربکان، تا پیش از به قدرت رسیدن حزب عدالت و توسعه، جهان اسلام و در رأس آن، غرب آسیا در ژئوپلیتیک ترکیه، محوری نبود. با به قدرت رسیدن حزب عدالت و توسعه، لزوم بازنگری در تعریف ژئوپلیتیک این کشور مورد توجه قرار گرفت (Hale, 2009).

تبیین روند گذار به این نگرش یا فهم جدید ژئوپلیتیک و تبلور آن در سیاست خارجی ترکیه هم از نظر سیاست منطقه‌ای و هم سیاست بین‌الملل می‌تواند اهمیت زیادی داشته باشد و بر همین مبنا محور اساسی این نوشتار را تشکیل می‌دهد. در همان حال، می‌توان این موضوع را از چشم‌اندازهای نظری متفاوت و در سطح‌های تحلیلی مختلفی بررسی کرد و به عوامل مختلف مؤثر در آن پرداخت. اما اینکه چگونه چنین چرخشی امکان‌پذیر شده، پرسشی تکوینی است که می‌توان از دیدگاهی سازه‌انگارانه و با تأکید بر نقش هویت دولت به آن نگریست. پرسش این نوشتار این است که چرخش در نگرش ژئوپلیتیک ترکیه در غرب آسیا از سال ۲۰۰۳ چگونه امکان‌پذیر شده است؟ در پاسخ به این پرسش، این استدلال مطرح می‌شود که بازتعریف هویت دولت^۲ و منافع ملی در چارچوب نوع‌ثمنی‌گرایی، چرخش در نگرش

۱. از آنجا که کمال‌گرایی و کمال‌گرا در فارسی معادل perfectionism و perfectionist هستند، در این متن، از کمالیسم و کمالیست استفاده شده است.

۲. در اینجا بیشتر از بحث هویت ملی، به هویت دولت اشاره شده است، زیرا می‌توان گفت هویت ملی به معنای تعریف ملت از خود (و دیگری) در لایه‌ای عمیق‌تر قرار می‌گیرد و باثبات‌تر است. در اینجا می‌توان گفت ما با هویتی سروکار داریم که در لایه‌ای بالاتر از راه‌گفتنی هویتی که به گروهی از نخبگان و بخشی از گروه‌های اجتماعی تعلق دارد و در مرحله نخست، به آن‌ها هویت می‌بخشد با به قدرت رسیدن این نخبگان به هویت دولت تبدیل می‌شود. این هویت پساکمالیستی ترکیه را براساس پیوندهایی که با دوره عثمانی دارد، نوع‌ثمنی‌گرایی می‌خوانند.

ژئوپلیتیک ترکیه در غرب آسیا را امکان‌پذیر کرده است. چارچوب نظری استفاده‌شده، یعنی سازه‌انگاری هویت‌محور کمک می‌کند نقش تکوینی هویتی که در داخل ترکیه و در بستر فکری ویژه‌ای شکل گرفته و به‌وسیله نخبگان سیاسی به هویت دولت و در پی آن نگرش‌ها و منافع آن شکل داده است، نشان داده شود. این البته به معنای رد تأثیرگذاری عوامل دیگر و امکان ارائه تبیین‌های واقع‌گرایانه، عقلانیت‌محور و مادی‌گرا از تحولات در سیاست خارجی و حتی تغییر نگرشی نیست، بلکه زمینه‌ای معنایی و بینادهنی را نشان می‌دهد که دیگر عوامل در بستر آن عمل می‌کنند.

در ادامه، پیشینه پژوهش را مرور می‌کنیم. در بخش بعد، در مورد سازه‌انگاری به‌عنوان شالوده نظری این نوشتار بحث می‌کنیم. سپس روش رهگیری فرایند^۱ برای تحلیل داده‌ها با تعدیل‌هایی تبیین و بر اساس آن، سازوکار علی مورد بررسی در این نوشتار استخراج می‌شود. چرخش هویتی در ترکیه از کمالیسم به نوعثمانی‌گرایی و بازتکوین منافع ملی موضوع بخش بعدی است. در ادامه، نگرش جدید ژئوپلیتیکی ترکیه را در سال‌های ۲۰۰۳ تا ۲۰۲۵ بررسی می‌کنیم و در پایان نتیجه نوشتار ارائه می‌شود.

پیشینه پژوهش

چرخش در نگرش ژئوپلیتیک ترکیه در غرب آسیا از دیدگاه‌های مختلف و با تأکید بر نقش عوامل متفاوت در ایجاد آن و نیز ویژگی‌ها و پیامدهای آن مورد توجه بوده است.^۲ از میان دسته نخست آثار، یعنی آن‌هایی که به نگرش ژئوپلیتیک ترکیه در غرب آسیا می‌پردازند، کارداش و سینکایا^۳ (۲۰۲۴) در مقاله «سیر تحول مشارکت ترکیه در نظم منطقه‌ای خاورمیانه: دستور کار عادی‌سازی روابط و فراتر از آن» انتخاب‌های ترکیه را متأثر از تغییرهای پیرامونی و اوغوزلو^۴ (۲۰۲۰) در مقاله «سیاست خارجی ترکیه در نظم جهانی در حال تغییر» در تفسیر و

1. Process Tracing

۲. نگاه واقع‌گرایانه معطوف به تأکید بر عاملیت تغییرهای در سطح بین‌المللی و منطقه‌ای و سیاست غرب نسبت به ترکیه بوده است (برای نمونه، بنگرید به: Kardaş, 2010; Kutlay and Oniş, 2021; Moshirzadeh, 2018). بی‌توجهی به نقش کارگزارانه خود ترکیه و تأکید بر روابط قدرت در سطح ساختار نظام بین‌الملل مانع آن شده که این آثار عاملیتی برای ایدئولوژی حاکم بر نخبگان ترک قائل شوند.

3. Kardaş & Sinkaya

4. Oğuzlu

منطقی به نسبت مشابه، زمینه‌سازی تغییرها در نظم جهانی را مطرح می‌کند؛ در حالی که هر دو اثر، ضمن بی‌توجهی به نقش پویایی‌های داخلی، موارد متناقضی مانند حماس، ایران و سوریه را که ترکیه به دنبال داشتن نقش مستقل بود، تبیین نمی‌کنند. گونی و مانداجی^۱ (۲۰۱۳) در مقاله «فراجغرافیای خاورمیانه و شمال آفریقا در تصور ژئوپلیتیکی جدید ترکیه» تحولاتی مانند انقلاب‌های عربی و بحران سوریه را مهم می‌دانند، درحالی‌که در دوره‌های مختلف و حتی پیش از آغاز این بحران، رویکرد ژئوپلیتیکی ترکیه دچار تحول شده بود. یشیلتاش^۲ (۲۰۱۳) در مقاله «دگرگونی چشم‌انداز ژئوپلیتیکی در سیاست خارجی ترکیه» تغییرها در حوزه گفتمان ژئوپلیتیک را فقط واکنشی در امتداد تحولاتی مانند ۱۱ سپتامبر می‌داند. در صورتی که حتی اگر این رویداد را مهم بدانیم، ناگزیر باید به سطح کارگزاری برای چگونگی برخورد با آن توجه داشته باشیم.

دسته دوم آثار به رابطه هویت، نوع‌مانی‌گرایی و سیاست خارجی مربوط می‌شود. برای نمونه، آلتونیشیک^۳ (۲۰۲۳) در پژوهشی با عنوان «منابع داخلی سیاست خارجی حزب عدالت و توسعه در منطقه خاورمیانه و شمال آفریقا: ایدئولوژی و عمل‌گرایی» به تفاوت دیدگاه حزب عدالت و توسعه با کمالیست‌ها اشاره دارد، بدون اینکه به مبانی و ریشه‌های این تفاوت بپردازد. بنیان مقاله کارا (۲۰۲۲)، با عنوان «پیوند سیاست داخلی و سیاست خارجی ترکیه: استراتژی‌های سیاسی حزب عدالت و توسعه و تأثیرهای متفاوت آن‌ها بر سیاست خارجی» تبیین سیاست خارجی حزب عدالت و توسعه، مستقل از عوامل و روندهای مؤثر بر نخبگان این حزب و به‌نوعی مشابه کاری است که تاش^۴ (۲۰۲۲) در مقاله «اردوغان و اخوان المسلمین: رویکردی از بیرون به درون در سیاست خارجی ترکیه در خاورمیانه» انجام داده و محدود به تبیین موازی رویدادهای سیاست خارجی و سیاست داخلی است. یاووز (۲۰۲۲) در مقاله «انگیزه‌های پشت سیاست خارجی حزب عدالت و توسعه: نوع‌مانی‌گرایی و خودمختاری راهبردی» با بررسی کوتاهی از گرایش‌های سیاسی نخبگان، مستقیم به سراغ سیاست خارجی می‌رود، بدون اینکه به تغییر نگرش ژئوپلیتیک بپردازد.

گولو (۲۰۱۲) در رساله خود با عنوان «سیاست خارجی ترکیه: نوع‌مانی‌گرایی دوم و آینده

1. Güney and Mandacı
2. Yeşiltaş
3. Altunışık
4. Taş

روابط ترکیه با غرب» به دنبال تبیین شرایطی است که در جهت‌گیری نوعثمانی‌گرایانه، ترکیه «باید» در مسائل منطقه‌ای به دنبال همکاری با ایالات متحد باشد. بررسی رابطه حزب عدالت و توسعه با جنبش‌های اسلام‌گرای معاصر ترکیه موضوع رساله شاهین (۲۰۱۰) با عنوان «ترکیه و نوعثمانی‌گرایی: منابع داخلی، پویایی‌ها و سیاست خارجی» است که در آن به جایگاه نوعثمانی‌گرایی در سیاست خارجی عملی ترکیه به‌ویژه در مورد غرب آسیا، چندان توجه نشده است.

به این ترتیب، هرچند شماری از آثار از تغییر در نگاه ژئوپلیتیکی ترکیه صحبت کرده‌اند، چنین تغییری را بیش از هر چیز واکنشی منفعلانه در برابر تحولات بین‌المللی و منطقه‌ای دانسته و عاملیتی برای نخبگان ترک و هویت آن‌ها قائل نیستند. از سوی دیگر، آثار مربوط به هویت و سیاست خارجی هم جای بحث چندانی برای بررسی ریشه‌ها و روندهای فکری نخبگان حزب عدالت و توسعه، به‌ویژه با رویکردی زمینه‌مند و فرایندمحور در زمینه دیالکتیک سیاست داخلی و خارجی ندارند. سرانجام هیچ‌کدام از آن‌ها به تأثیر و رابطه منابع فکری نخبگان و نگرش ژئوپلیتیک ترکیه به غرب آسیا نپرداخته‌اند و این نقطه تفاوت اصلی این نوشتار با دیگر آثار است.

چارچوب نظری: سازه‌انگاری هویت‌محور

از آنجا که مسئله این نوشتار پرسش از تغییر و نه تداوم در نگاه ژئوپلیتیکی ترکیه و سیاست خارجی بر مبنای عوامل معنایی مانند فلسفه سیاسی نخبگان و موضوع هویت است، به نظر می‌رسد سازه‌انگاری رویکرد مناسبی باشد. سازه‌انگاری مبتنی بر فرض ساخت اجتماعی واقعیت است که در سطح‌های مختلف و در ساختارهای معنایی یا بینادذهنیت‌های برساخته کنشگران به معنای فهم‌های مشترک آن‌ها شکل می‌گیرد. در چارچوب این نظریه، به‌ویژه پرسش‌های ناظر بر چیستی و چگونگی امکان‌پذیری طرح می‌شوند (ونت، ۱۳۹۲: ۱۲۳). باید توجه داشت که نخست با این که گاهی به دلیل برتری عوامل معنایی، از سازه‌انگاری برای توضیح آنچه واقع‌گرایی و دیگر نظریه‌های مادی‌گرا توان توضیح آن را ندارند، استفاده می‌شود، اما در اصل سازه‌انگاری نظریه ماهوی در مورد روابط بین‌الملل نیست و در نتیجه، با آن‌ها قابل جمع است. دوم، پرسش در چارچوب سازه‌انگاری پرسش در مورد چیستی و چگونگی امکان‌پذیری است، یعنی پرسش‌های مقدم بر پرسش‌های تبیینی در مورد چرایی که در رویکردهای واقع‌گرا و نیز رویکردهای ادراکی و مانند آن مورد توجه قرار می‌گیرد.

پایه نظری این نوشتار سازه‌انگاری سطح واحد است که ریشه‌های دگرگونی در سیاست

خارجی را در سیاست و هویت داخلی و تغییر «چارچوب معنایی» (Dessler 1989: 454) می‌داند. به بیان دیگر، هویت دولت‌ها، یعنی تعریفی که از خود (و البته دیگری) دارند، منافع و به‌دنبال آن، رفتارهای آن‌ها را امکان‌پذیر می‌کند. هویتی که در داخل تکوین یافته است نتیجه تعامل میان گروه‌های اجتماعی داخلی و بر اساس ارزش‌های داخلی است. بر اساس تغییر در آن است که فهم از خود و نیز «دیگری» و در پی آن، نگرش به اهمیت و جایگاه آن‌ها تغییر می‌کند (مشیرزاده، ۱۴۰۳: ۷۲-۷۳).^۱

در این چارچوب آرای نظریه‌پردازانی مانند هاف (Hopf, 1998) و بارنت (Barnett, 1999) که بر نیروها و مؤلفه‌های داخلی برای تبیین سیاست خارجی تأکید می‌کنند، پایه نظری این نوشتار است. بارنت بر اهمیت و عاملیت منابع هویتی داخلی با تکیه بر مناظره‌های گفتمانی هویت ملی و هویت دولت تأکید می‌کند.^۲ (Wastnidge, 2019: 608-611). او روایت‌های تاریخی تمدنی، زمینه‌هایی مانند انتخابات و جهان‌بینی و فلسفه سیاسی نخبگان را منبع تعریف هویت دولت/هویت ملی، در پی آن منافع ملی و نتیجه آن، سیاست خارجی می‌داند. بنابراین او سیاست خارجی را نتیجه برساختی از هویت و منافع می‌بیند (Barnett, 1999: 6).

تد هاف نیز تأکید می‌کند که تصمیم‌گیران هر جامعه‌ای در درون ساختاری ادراکی-اجتماعی^۳ قرار گرفته‌اند که همراه با تکثر گفتمان‌های هویتی است. او با گذار از مفهوم انتزاعی دولت، تصمیم‌گیران و سیاست‌گذاران را کارگزاران هویت ملی می‌داند. بنابراین برخلاف نظریه نظام‌محور ونت، «هویت [کنشگر] همواره آینه هویتی نیست که دیگران برای او تراشیده‌اند» (Pesu, 2019: 62). با اتکا بر نظریه هاف، ریشه‌های اندیشه‌ورزی نخبگان و تصمیم‌گیران جدید در ترکیه به‌ویژه اردوغان را مطالعه و با توجه به نظر بارنت، روایت‌های این نخبگان از عثمانی را بررسی می‌کنیم. در ادامه، به مناظره‌های هویتی داخلی و جهان‌بینی و رویکردهای آن‌ها در بازتعریف نگرش ژئوپلیتیک ترکیه می‌پردازیم.

۱. البته براساس سازه‌انگاری هویت‌محور و قاعده‌محور نیز می‌توان به سیاست خارجی پرداخت که موضوع این مقاله نیست (مشیرزاده، ۱۴۰۳: ۶۴-۷۲).

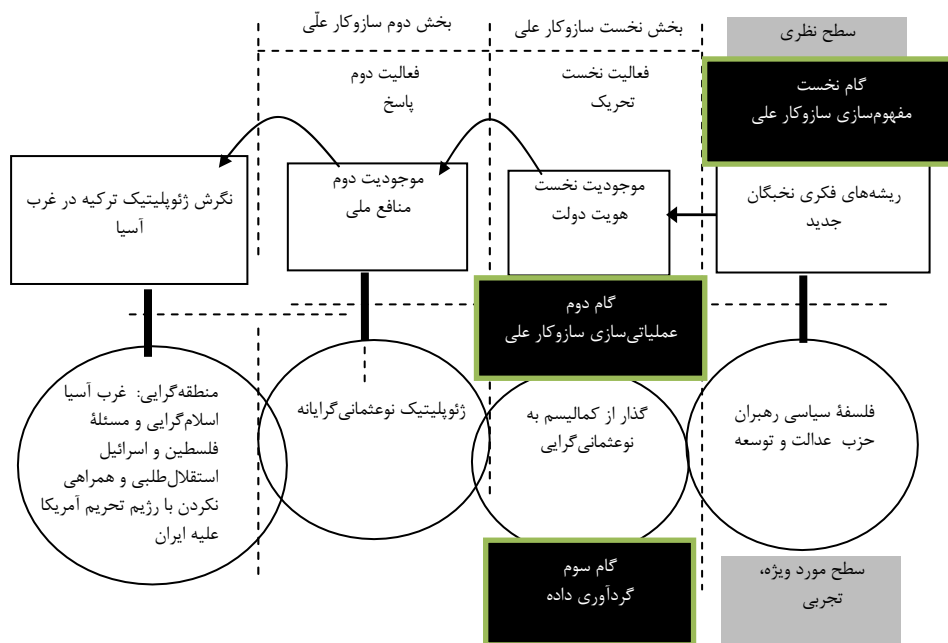
۲. از این دیدگاه مطالعه ادعاها و مواضع نظری و سیاسی مخالفانی مانند کمالیست‌ها مهم‌ترین رقیب نوعثمانی‌گرایی به‌عنوان بخشی از زمینه بینادهنی موجود در جامعه ترکیه ضروری می‌نماید.

روش پژوهش

در چارچوب سازه‌انگاری با توجه به گشودگی و انعطاف معرفت‌شناختی آن (مشیرزاده، ۱۴۰۲: ۳۳۵-۳۴۳)، می‌توان از روش‌های مختلفی برای توضیح تکوین هویت و تأثیر قوام‌بخش آن بر نگرش‌ها، منافع و سیاست‌ها استفاده کرد. بنابراین در این نوشتار با استفاده از روش رهگیری فرآیند، فرآیند تکوین هویت و سپس نقش آن در شکل‌دادن به نگرش نوین ژئوپلیتیک ترکیه را بررسی می‌کنیم. رهگیری فرآیند را روشی مناسب برای مطالعات موردی متکی بر داده‌های کیفی می‌دانند. به‌طور معمول در رهگیری فرآیند بر یافتن سازوکار علی تأکید می‌شود. به‌نظر می‌رسد سه تعریف مشخص از چنین سازوکاری وجود دارد: سازوکار علی به‌عنوان متغیرمستقل؛ و جنبه‌های مشخصی از علت که مؤثر بر معلول هستند؛ و ویژگی یا فرآیند کلی و ثابت (Mahoney, 2015: 205-206). در اینجا بر فرآیندی تمرکز داریم که رابطه تکوینی میان پدیده‌ها را در مرحله نخست مشخص می‌کند (تکوین هویت و امکان‌پذیری نگرش‌های خاص و سرانجام، سیاست خارجی) و نه روابط علی به معنای اثبات‌گرایانه یا هیومی این اصطلاح. باید توجه داشت که در معنایی گشاده، در رابطه تکوینی نیز با نوعی رابطه علی سروکار داریم که به معنای اثبات‌گرایانه رایج آن، یعنی توضیح رابطه دو پدیده مستقل از هم نیست. کرکی (Kurki, 2008) به‌خوبی با تکیه بر مفهوم ارسطویی علیت صوری، گنجاندن نقش تکوینی عوامل غیرمادی مانند گفتمان‌ها، هنجارها، قواعد، هویت و عوامل معنایی را در کل به‌عنوان علت در معنایی فراتر از معنای رایج هیومی توجیه می‌کند. این علت‌ها در واقع پدیده‌ها را امکان‌پذیر یا محدود می‌کنند. البته به بیان ونت (۱۳۹۲) این بعدها می‌تواند «به یک داستان علی [در معنای رایج آن] گره بخورد».

در این نوشتار هم از منابع دست اول و دست دوم استفاده شده‌است. به فراخور بحث هم در موارد مختلف از ترکیب داده‌های کیفی و داده‌های کمی، شامل آمار تجارت و نظرسنجی استفاده کرده‌ایم. در دو بخش بعدی هم بخشی از سازوکار مطرح در فرضیه برگرفته از سازه‌انگاری و بازتعریف هویت ملی از بالا (هویت دولت به معنای دقیق‌تر) و بازنگری در منافع ملی را بررسی می‌کنیم. بررسی ادامه سازوکار، یعنی از بازتعریف منافع تا نگرش ژئوپلیتیک نوین ترکیه در غرب آسیا محور مباحث بخش نهایی است. شکل ۱ تصویری از این سازوکار ارائه می‌کند.

شکل ۱. سازوکار علی

منبع: Beach and Pedersen, 2013: 15

از کمالیسم تا پدید آمدن نوعثمانی‌گرایی

پس از سال ۱۹۲۳، امور داخلی و بین‌المللی ترکیه نوین در چارچوب کمالیسم بود (Calis and Bagci 2003: 195). از این دیدگاه، در جهانی که زیر سلطه و کنترل غرب است، هر نوع پان‌ترک‌گرایی، پان‌توران‌گرایی، پان‌اسلام‌گرایی و شرق‌گرایی خیال‌پردازی برآورد و رد می‌شد. نتیجه آن پشت‌کردن به غرب آسیا، جهان اسلام و جهان عرب و سازگار کردن سیاست خارجی با منافع بود که به شکلی محدود در چارچوب «مرزهای ملی» ترکیه به‌عنوان دولت پشتیبان وضع موجود تعریف می‌شد (Calis and Bagci 2003: 202-218).

اما گفتمان یا ایدئولوژی کمالیستی به تدریج با افکاری که دربردارنده ستایش ترکیه عثمانی و خواستار بازگشت به ارزش‌های آن بود به چالش کشیده شد. یکی از مؤثرترین اندیشمندان در این حوزه، نجیب فاضل کیساکورک^۱ (۱۹۰۴-۱۹۸۳) بود. هدف کیساکورک ارائه تفسیر

تاریخی جدیدی در تضاد با کمالیسم بود. او از یک «انقلاب اسلامی» دفاع می‌کرد که «می‌تواند به وارونگی کامل کمالیسم منجر شود». از قضا، ابزار کیساکورک برای اجرای ایده‌هایش، تقلید از روش‌ها و مدیریت اجتماعی آتاتورک بود و از استفاده از نهادهای دولتی، نظام آموزشی، رسانه‌های جمعی و دادگاه‌ها به‌عنوان «ابزار» تربیت «جوانان جدید و متدین» حمایت می‌کرد (Torbakov, 2020).

اگرچه کیساکورک خود در غرب تحصیل کرده بود، دید مثبتی نسبت به آن نداشت. تفسیر او از اسلام به‌عنوان اصلی‌ترین منبع هویت ترکیه، خوانشی از غرب ارائه می‌دهد که با تقلید از الگوهای پیشرفت علمی و اقتصادی غرب به رد چهره فرهنگی آن و برتری فرهنگ اسلامی می‌پردازد (Yabancı, 2022). او مردم‌سالاری را هم مناسب کشور ترکیه نمی‌دانست و می‌خواست دولتی برگرفته از هویت اسلام سنی و قومیت ترک به قدرت برسد (Singer, 2013: 85). بنابراین اسلام‌گرایی کیساکورک، ملی‌گرایی ترکی را هم در بر می‌گیرد. افتخار و غرور به تاریخ امپراتوری عثمانی همراه با دل‌تنگی بی‌صبرانه برای بازگرداندن آن شکوه و عظمت، زاویه‌ای احساسی به نوعثمانی‌گرایی او می‌دهد^۱. در بعد تاکتیکی، نوعثمانی‌گرایی وسیله‌ای است برای رسیدن به هدف نهایی، یعنی برسازی هویتی جدید؛ مهم‌ترین کارویژه چنین حسی به حاشیه‌راندن جریان غرب‌گرا و در مقابل تقویت جبهه اسلام‌گرا در دولت ترکیه و به بیانی، ایجاد «دولت اسلامی اقتدارگرا» است (Uzer, 2020: 2). به این ترتیب، زمینه نخست برای چرخش نگرشی قوام می‌یابد.

گذار به نوعثمانی‌گرایی در عرصه سیاسی ترکیه

با این‌که برداشت‌های ارزش‌گذارانه متفاوت و روایت‌هایی تدریجی و معتدل از نوعثمانی‌گرایی وجود دارد، اما به نظر می‌رسد نقطه اشتراک اصلی آن‌ها که در روایت دولت ترکیه تبلور یافته است عناصری برگرفته از میراث عثمانی مانند اسلام‌گرایی، درجه‌هایی از جداسازی فرهنگی با غرب، تقویت جایگاه دولت، بازتعریف جایگاه ترکیه در جهان براساس روابط آن با پیرامون نزدیک و جهان اسلام هم‌زمان با حفظ نسبی بسیاری از پیوندهای سنتی با غرب و تلاش برای بازگرداندن جایگاه قدرت جهانی ترکیه است.

می‌توان آغاز حضور اساسی نوعثمانی‌گرایی در صحنه سیاست در ترکیه را هم‌زمان با

۱. برای روابط تاریخی عثمانی با اروپا و خاورمیانه بنگرید به: İnalcik, 1998.

نخست‌وزیری و ریاست‌جمهوری تورگوت اوزال در سال‌های ۱۹۸۳ تا ۱۹۹۳ دانست. اوزال رهبری تحول بزرگی در میان نخبگان سیاسی ترکیه را در حوزه معنایی، بر عهده گرفته بود (Ataman, 2002: 132-133). بدین ترتیب، در سه دهه اخیر مراکز جدید قدرت به رقابت با «ترک‌های سفید» پرداخته‌اند. برخلاف ترک‌های سفید، این نخبگان جدید به اسلام به‌عنوان منبعی می‌نگرند که می‌تواند در سیاست داخلی و خارجی ترکیه تغییرهایی به همراه داشته باشد. این گروه از رهبران، یکپارچه‌شدن در غرب را رد کرده و خواستار روابط گسترده با کشورهای همسایه، اسلامی و دولت‌های آسیای مرکزی هستند. نقطه آغاز این تحول سیاسی، پیروزی حزب رفاه در انتخابات سال ۱۹۹۵ بود (Menon and Wimbush, 2007: 134).

هم‌زمان با رشد اسلام‌گرایی در دهه ۱۹۹۰، سکولاریسم در ترکیه رویارویی انکارناپذیری با تضادها و بحران‌ها داشته است (Kraidy and Al-Ghazzi, 2013: 26). بدین ترتیب پس از دوره‌ای از سکوت، به‌ویژه در ذهنیت نخبگان کشور، به لزوم بازخوانی در انگاره‌های هویتی توجه شد. در این میان، نسل جدید اسلام‌گرایان از جمله اردوغان به‌عنوان بزرگ‌ترین سد در مقابل حاکمیت سکولار کمالیست پدیدار شد (Đidić and Kösebalaban, 2019: 5). اردوغان در دوره‌ها و سخنرانی‌های مختلف، وابستگی فکری و نظری خود را به کیساکورک نشان داده است؛ «استاد» و «مهم‌ترین چهره جهانی»، القابی هستند که به کیساکورک نسبت داده و از او به‌عنوان فردی که بیشترین تأثیر را در شکل‌دهی به نگرش سیاسی‌اش داشته، یاد کرده است (Tobakov, 2020; Cornell, 2018). برخلاف اوزال که نوع‌ثمانی‌گرایی را در مقابل غرب تعریف نمی‌کرد، اردوغان آن را ابزاری می‌پندارد که با گفتمان ضدغربی درونی‌اش می‌تواند هژمونی ترکیه در جهان اسلام را به همراه بیاورد. در هویت جدید ترکیه، به‌سبب جایگاه والای اسلام، این غرب است که «دیگری» این کشور را نمایندگی می‌کند. دوگانه اسلام و غرب در رسانه‌های طرفدار دولت نیز جای پای محکمی دارد (Uzer, 2020: 12-13). احیای ارزش‌ها و روابط امپراتوری عثمانی هم‌زمان با بازتعریف رابطه با اسلام، دو عنصر اساسی طرح هویت جدید ترکیه است (Gontijo and Barbosa, 2020: 5). بنابراین اسلام به‌سبب سکولاریسم تدریجاً کمالیست‌ها و پدر معنوی‌شان آتاتورک، تبدیل به ایدئولوژی گروه‌هایی شد که دهه‌ها در جامعه ترکیه

۱. گروهی جهان‌وطن‌گرا و غربی‌شده که بسیاری از آن‌ها خاستگاهشان به خانواده‌های سیاسی بخش اروپایی ترکیه برمی‌گردد به دنیاگرایی و ملت‌باوری عمیقاً معتقدند و ارتباطات بسیاری در قالب گردشگر، کارآفرین، دانشجو و افسرهای آموزش‌دیده در کالج‌های نظامی آمریکا، با غرب داشتند (Menon and Wimbush, 2007: 134).

به‌حاشیه‌رانده شده بودند؛ به این ترتیب، زمینه فکری اشاره‌شده در بالا، جایگاهی در سطح نخبگان سیاسی پیدا می‌کند و در قالب نوعثمانی‌گرایی ابعاد مختلف آن روشن می‌شود. نه تنها جهان خارج، بلکه ملت و جامعه ترکیه نیز در دو دهه اخیر زیر سایه سیاست‌های نوعثمانی‌گرایانه قرار گرفته‌اند. نظام آموزشی، تعطیل‌های رسمی و رسانه‌ها از مهم‌ترین حوزه‌های تحول در سیاست داخلی ترکیه بوده‌اند. تقویت مذهب و روایت‌های تاریخی از جهاد و شهادت، جایگزین فلسفه، اصول سکولاریسم و داروین‌گرایی در سرفصل‌های مدرسه‌ها شده است (Yilmaz and Bashirov, 2018: 11-12). طرح‌هایی مانند تونل بسفر و تأسیس موزه‌ای در مورد تاریخ ترک‌ها با هدف محوریت ترکیه در متن «صلح عثمانیایی»^۱ بوده‌اند. منابع رسیدن به این هدف‌ها نیز تاحدی قدرت نرم بوده است (Gontijo and Barbosa, 2020: 6-7).

چنین تحولاتی در صحنه سیاست داخلی ترکیه، همراه با تبلیغات گسترده نوعثمانی‌گرایانه، تا جایی پیش رفته است که برخی از آن به‌عنوان «انقلاب» یاد کرده‌اند (Sommer, 2016: 17). تغییر قانون پوشش روسری و ارائه درس‌هایی از قرآن و سیره پیامبر اکرم (ص) از نمونه‌های اسلامی‌سازی‌اند. یکی از اقدام‌های اردوغان در تقویت نهاد دین، افتتاح مرکز دیانت (نهادی مربوط با اجرای برنامه‌ها و مراسم‌های دینی) همراه با شعبه خارجی آن در ایالات متحد است. بودجه این مرکز حتی از بسیاری از وزارتخانه‌ها بیشتر بوده است. از زمان روی کار آمدن حزب عدالت و توسعه تا سال ۲۰۱۴ حدود ۱۰ هزار مسجد در این کشور تأسیس شده است (Gontijo and Barbosa, 2020: 6-9).

تغییر نگرش ژئوپلیتیکی و تبلور آن در سیاست خارجی

تغییر هویتی، تغییر در نگرش ژئوپلیتیکی ترکیه را ایجاد می‌کند. در دوران حزب عدالت و توسعه، با ترکیب دو عنصر ترکی و اسلامی، نوعثمانی‌گرایی مفهوم مسلط در بازتعریف ژئوپلیتیک این کشور شد. در این چارچوب نخبگان حزب عدالت و توسعه، محوریت ژئوپلیتیک ترکیه را در پیرامون و به‌ویژه غرب آسیا (و آسیای مرکزی و قفقاز که پرداختن به آن فرصتی دیگر می‌طلبد) قرار دادند. بنابراین تفسیر نخبگان حزب عدالت و توسعه از هویت، پشتوانه لازم برای طرح سیاست خارجی جدید و عبور از وابستگی به غرب، آن‌هم با نسخه

کمالیستی را فراهم کرد (Saraçoğlu and Demirkol, 2015:302). این نگاه یا به تعبیری، «اسلام‌گرایی عثمانی»، غرب‌گرایان را به به‌حاشیه‌راندن «برادران» ژئوپلیتیکی غرب آسیا متهم می‌کند. ابراهیم کالین رئیس سرویس اطلاعاتی ترکیه، معتقد است که «نخبگانی که به‌دنبال غربی شدن هستند، به بهانه پیروی از هویت تمدنی جدید، به هویت خود ترکیه پشت کرده‌اند» (Köstem, 2018: 16).

در حالی که تا پیش از روی کار آمدن حزب عدالت و توسعه، نظامی‌ها و مقام‌های وزارت امور خارجه، تصمیم‌گیران و سیاست‌گذاران اصلی عرصه سیاست خارجی بودند، با مقاومت ابتدایی نهادهایی مانند ارتش و وزارت امور خارجه، این معادله در طول دو دهه اول، به‌ویژه پس از کودتای سال ۲۰۱۶ طوری تغییر کرده است که بیشتر، اردوغان و کابینه‌اش و حتی روابط شخصی رهبران حزب، سیاست خارجی را تعیین می‌کنند (Balta, 2018: 18). از نظر رهبران حزب عدالت و توسعه، حضور سکولاریسم و غرب‌گرایی در سیاست خارجی کمالیستی از مهم‌ترین عوامل سیاست انفعال و سکوت ترکیه و نادیده گرفتن اهمیت ژئوپلیتیکی غرب آسیاست. در این چارچوب نقطه اتکای رهبرانی مانند اردوغان (و تاحدی در دوران اوزال) توانمندی‌های بالقوه و بالفعل اقتصادی و سیاسی ترکیه با هدف دستیابی به جایگاه هژمونیک در غرب آسیا است^۱ (Haugom, 2019: 209).

ترکیه و غرب آسیا: نمودهای تغییر نگرش ژئوپلیتیکی

از راه‌های دریافت تغییر نگرش ژئوپلیتیکی، نگاه به رویه‌های کلامی و غیرکلامی در حوزه سیاست خارجی است که در ادامه آن را در دوره‌های مختلف دنبال می‌کنیم.

نوع‌ثمنی‌گرایی دهه ۲۰۰۰ و تثبیت قدرت اردوغان: نخست غرب آسیا

در نگاهی کلی سیاست خارجی ترکیه را می‌توان در دهه اول حضور حزب عدالت و توسعه، در حال غرب‌آسیایی شدن^۲ دانست، به طوری که از این پس، بیش از اینکه رفتارهای خارجی ترکیه متأثر از ایالات متحد آمریکا باشد، در واکنش به مسائل غرب آسیا بود (Oğuzlu, 2008: 13-14). در

۱. البته در عمل چنین سیاست‌هایی به دلیل بی‌توجهی به ادراک همسایگان از این روش سیاست‌ورزی و در تحلیلی کلان‌تر تصویری از امپراتوری عثمانی که در ذهنیت و حافظه کشورهای همسایه و اعراب نه‌تنها در میان نخبگان، بلکه حتی در میان افکار عمومی وجود دارد با مشکل روبه‌رو بوده و هست (Poghosyan, 2018: 45).

یکم مارس ۲۰۰۳ مجلس کبیر ترکیه با گشودن جبهه‌ای از شمال عراق برای حمله به این کشور موافقت نکرد. این تصمیم نقطه عطفی در سیاست ترکیه بود، زیرا هیچ تحولی تا این حد روابط با واشینگتن را دچار تنش نکرده بود. دولت بوش پسر این تصمیم آنکارا را معادل خیانت یکی از اعضای ناتو دانست. اما ترکیه بیشتر نگران مخدوش شدن تصویر این کشور در جهان اسلام با دادن مجوز به آمریکا بود (Kirişci, 2013, 193).

رهبری منطقه پس از پیروزی در انتخابات سال ۲۰۰۷، در صدر اولویت‌های سیاست خارجی دولت مردان ترکیه قرار گرفت. در حالی که پیش از آن، اولویت با گرایش به غرب و به‌ویژه اتحادیه اروپا بود^۱. در این چارچوب، کمتر از یک سال پس از سخنان انتقادی در نشست مجمع جهانی اقتصاد، اردوغان در واکنش به احضار سفیر ترکیه به کنست به‌جای وزارت امور خارجه و نیز نشان دادن وی در صندلی کوچک‌تر^۲ اسرائیل را تهدید کرد و خواستار عذرخواهی به‌دلیل توهین به سفیر شد (Kraidy and Al-Ghazzi, 2013: 18-24). در همان سال و چند ماه پس از این رویداد، روابط ترکیه و اسرائیل بر سر مسئله کشتی ماوی مرمه با قطع روابط دیپلماتیک در مه ۲۰۱۰، وضعیت بدی پیدا کرد. تنش بی‌سابقه‌ای در روابط دو کشور ایجاد شد (Kirişci, 2013: 198). البته گاه شیوه رهبری اردوغان هم‌زمان با بی‌توجهی کافی به دیگر دیدگاه‌ها، گسترش طلبانه و تاحدی شخصی‌سازی تصمیم‌های سیاست خارجی تلقی می‌شود (Çuhadar et al, 2020: 17).

در ادامه جایگاه همسایگان و غرب آسیا در چارچوب فکری اردوغان، موضع ترکیه در برابر ایران به‌طور کلی و به‌ویژه مخالفت با تصویب قطعنامه ۱۹۲۹، ضربه محکمی به روابط ترکیه و ایالات متحد آمریکا وارد کرد (Hatipoglu and Palmer, 2014: 6). از دیگر منابع تنش در روابط با ایالات متحد می‌توان به حمایت اردوغان از برنامه هسته‌ای ایران در چارچوب بیانیه

۱. البته در همان دهه نخست، عامل دیگری مانند رویکرد متفاوت باراک اوباما نسبت به رئیس‌جمهور پیشین، با طرح «همکاری الگو» فرصت‌هایی برای بهبود روابط دو کشور ایجاد کرد (Taspinar, 2009: 13-15) اما عامل اوباما نتوانست به هدف خود، یعنی ایجاد اتحادی الگو برای کشورهای هم‌سطح با ترکیه و غرب آسیا با شکست در حل اختلاف‌ها در مواردی مانند مسئله هسته‌ای ایران، انقلاب‌های عربی و نیز مسئله فلسطین، دست یابد.

۲. در ژانویه ۲۰۱۰ «بحران صندلی کوچک‌تر» (Lower Chair Crisis) رخ داد که در آن دنی آیلون وزیر خارجه اسرائیل با آگور چلیکول سفیر ترکیه برخوردی تحقیرآمیز داشت. این رفتار آیلون در واکنش به ضدسامی و ضداسرائیلی بودن فیلم «وادی گرگ‌ها» بود (Kraidy and Al-Ghazzi, 2013: 18-24).

سه‌جانبه تهران^۱ با همکاری برزیل، ترکیه و ایران اشاره کرد (Stein, 2011: 4).

انتخابات سال ۲۰۱۱ ترکیه و تثبیت محوریت غرب آسیا در سیاست خارجی

پس از پیروزی در انتخابات سال ۲۰۱۱ اردوغان در سخنانی که معمولاً از آن به عنوان نقطه عطفی در بیان مواضع ترکیه در قبال آسیای غربی یاد می‌شود، گفت: «امروز ساریه‌وو به اندازه استانبول، بیروت به اندازه ازمیر، غزه و کرانه باختری به اندازه دیاربکر پیروز شدند» (Tehran Times, 2011). در این دوره حضور و دخالت بیش‌ازپیش و در سطح و مقیاسی بالاتر از دولت ترکیه در مسائل غرب آسیا شکل گرفت. کودتای ال‌سیسی در مصر یکی از حلقه‌های رویارویی اردوغان و گروه او در برابر ایالات متحد بود. اردوغان با محکوم کردن قدرت‌های غربی پشت کودتا، آن‌ها را «دشمنان مردم‌سالاری» خواند (Đidić and Kösebalaban, 2019: 9).

در دوره‌ای دیگر، ترکیه از قطر در جریان محاصره این کشور به وسیله دولت‌های متحد و دوست آمریکا در منطقه حمایت کرد. از موارد نبود انسجام میان گفتار و عمل در سیاست خارجی ترکیه، تنش‌زدایی با امارات متحد عربی، مصر و عربستان هم‌زمان با اختلاف ایدئولوژیک بوده است.^۲ هرچند محدودیت‌های داخلی و اقتصادی، نوعی عقب‌نشینی از چنین سیاست تهاجمی را برانگیخت؛ به طوری که این کشور ضمن بهبود روابط با کشورهای خلیج فارس مانند امارات متحد عربی و جذب سرمایه از آن کشور، در ژوئن ۲۰۲۳ با مبادله سفیران، به سوی عادی‌سازی با دولت ال‌سیسی در مصر رفت (Kardaş & Sinkaya, 2024: 516).

تنش با اسرائیل نیز تابعی از مسائل و منابع هویتی بود و فقط به موارد موقت و دوره‌ای، محدود نماند. جنگ سال ۲۰۱۴ در غزه، روابط با اسرائیل را بدتر کرد. در طول این جنگ، اردوغان از «نسل‌کشی نظام‌یافته» فلسطینی‌ها صحبت کرد (Ifantis and Galariotis, 2014: 20-21). در فوریه ۲۰۲۰ اسماعیل هنیه، رهبر جنبش حماس همراه با معاونش صالح العروزی به دعوت ترکیه با اردوغان دیدار کردند (Haboush, 2020). چند ماه پس از آن و فقط یک هفته پس از تبدیل کلیسای چورا و

۱. بر اساس این بیانیه و در جریان تبادل هسته‌ای مطرح، ترکیه به‌جای روسیه مسئولیت حفظ سوخت ۲۰ درصد ایران را بر عهده گرفت.

۲. مذاکرات در مورد قرارداد تجارت آزاد با کشورهای عضو شورای همکاری خلیج [فارس] به ارزش بیش از ۲ تریلیون دلار، قراردادهای دفاعی با امارات و عربستان در مورد فروش پهپادهای بیرق‌دار و سرمایه‌گذاری ۱۰ میلیارد دلاری امارات در ترکیه در اواخر سال ۲۰۲۱ در این چارچوب درک‌پذیر است (Jabbour, 2022).

ایاصوفیه^۱ به مسجد نیز اردوغان ضمن استقبال از نمایندگان جنبش حماس، صحبت از حمایت ترکیه از فلسطین کرد، به‌ویژه در هنگامهٔ بستن پیمان ابراهیم که به‌دنبال عادی‌سازی روابط میان کشورهای خلیج فارس با اسرائیل بود (Mikhail, 2020).

تنش‌های مکرر و حمله‌های لفظی اردوغان علیه اسرائیل همراه با تهدید به قطع روابط نظامی و تجاری بوده است. در اوت ۲۰۲۵ هاکان فیدان، وزیر امور خارجهٔ ترکیه اعلام کرد که حریم هوایی ترکیه هم به روی اسرائیل بسته شده است. البته روابط با اسرائیل در بیش از دو دههٔ اخیر تا پیش از قطع روابط در مه ۲۰۲۴، به‌ویژه در حوزهٔ روابط تجاری روند رو به رشدی داشته است (Bonzon, 2025).^۳ اینجا این پرسش مطرح می‌شود که میان سیاست اعلامی و اعمالی تناقض وجود دارد یا خیر؟ اگر هست چگونه قابل توضیح است؟ نخست، باید توجه داشت که از عناصر نوعثمانی‌گرایی توسعهٔ اقتصادی است و منافع تجاری و اقتصادی هم تأثیر خود را دارد. در نتیجه، در مورد ترکیه (همانند چین) چندان نمی‌توان انتظار قربانی‌کردن منافع اقتصادی را داشت، زیرا بخشی از گفتمان هویت‌ساز است. دوم، همان‌گونه که سازه‌انگاران تأکید دارند گاهی تأثیر هویت و عوامل معنایی می‌تواند در حد توجیهی باشد، اما همین زبان توجیه سبب می‌شود برخی اقدام‌ها ناممکن شوند، یعنی محدودیت ایجاد می‌کند (رویس اسمیت، ۱۴۰۰).

در این دهه یکی از منابع چرخش سیاست آنکارا نسبت به واشینگتن در موضوع ایران، پروندهٔ معاون مدیرعامل بانک دولتی «خلق» است که به دوزدن تحریم‌های ایران و همکاری با رضا ضراب، تاجر ایرانی تبار متهم شد. در مورد این پرونده نیز هدف اصلی انتقاد و حمله‌های اردوغان، دولت آمریکا بود. در سال ۲۰۱۵ ضراب جایزهٔ صادرکنندهٔ نمونه را از وزیر اقتصاد و برخی دیگر مقام‌های حزب عدالت و توسعه دریافت کرده و حتی اردوغان ضراب را «تاجر انسان‌دوست» نامیده بود. ضراب گفته بود که خود اردوغان پیگیر مداخلهٔ بانک‌های ترکیه در دوزدن تحریم ایران شده

۱. دقایقی پس از اعلام تغییر وضعیت ایاصوفیه، برات آلبایراک، داماد اردوغان و وزیر وقت دارایی این کشور، خطی از شعری از کیساکورک را توییت کرد: «مردم منتظر باشید! یا امروز یا فردا، ایاصوفیه افتتاح می‌شود!» (Torbakov, 2020).

۲. البته در عمل گزارش‌هایی منتشر شد که تجارت با اسرائیل دست‌کم از راه کشور دیگری مانند یونان و حتی به‌وسیلهٔ پسر اردوغان همچنان ادامه داشته است (Kenez, 2024).

۳. در این چارچوب حجم روابط تجاری ترکیه و اسرائیل از ۴۱،۱ میلیارد دلار در سال ۲۰۰۲ به ۶۸ میلیارد دلار در سال ۲۰۲۳ رسید (Times of Israel, 2025).

است^۱ (Stockholm Center for Freedom, 2017).

پس از کودتای سال ۲۰۱۶ انتقاد و بدبینی گسترده‌ای نسبت به واشینگتن در میان مقام‌های حزب عدالت و توسعه شکل گرفت. در یک نظرسنجی حدود ۷۰ درصد از مردم نیز مانند دولت‌مردان، واشینگتن را پشت کودتا می‌دانستند^۲ (Dalacoura, 2017: 4). اردوغان در مقاله‌ای نوشت: «از سال ۲۰۰۲، حزب عدالت و توسعه، اصلاحاتی را برای توانمندسازی مقام‌های برگزیده همراه با تضعیف گروه‌های خاصی در ارتش انجام داده است. امروز رهبران غرب گزینه‌ای میان ایستادن در همراهی با تروریست‌ها یا جلب «دوایاره» رضایت مردم ترکیه دارند» (Erdogan, 2017). در ادامه اردوغان در واکنش به همکاری آمریکا با شبه‌نظامیان کرد، آن را «ایجاد ارتش ترور» خواند و گفت که آن را «خفه می‌کند». در مرحله پس از آن، دو عملیات سپر فرات^۳ و شاخه زیتون^۴ برای عقب‌راندن کردها از عفرین تدارک دیده شد^۵ (Yücesoy, 2019: 14). شرکت ترکیه در «روند آستانه» همگام با روسیه و ایران نیز سطح تنش در روابط با آمریکا را افزایش داد (Balta, 2018: 18). از سوی دیگر، ترکیه با حمایت تسلیحاتی و اطلاعاتی از گروه تحریرالاشام در دسامبر ۲۰۲۴، عاملی مؤثر در تغییر رژیم در سوریه، سقوط اسد و آغاز رقابت و درگیری با اسرائیل در این کشور شد (France 24, 2024).

نگاهی به سیاست اقتصادی ترکیه در دو دهه اخیر، تأییدکننده ارتقای جایگاه غرب آسیا در

۱. در این رویداد وقف‌بانک و زراعت‌بانک نیز مداخله داشتند؛ به علاوه محمد ظفر چاغلان به‌عنوان وزیر وقت اقتصاد نیز به دریافت رشوه چند میلیون دلاری از ضراب متهم بود (Stockholm Center for Freedom, 2017).
۲. البته همان‌طور که بیان شد، ادراک ترکیه از غرب به‌عنوان «دیگری» هویتی، روندی بود که از سال‌ها پیش رشد کرده بود و به‌ویژه پس از کودتای سال ۲۰۱۶ با حذف نظامی‌ها به اوج خود رسید.

3. Euphrates Shield

4. Olive Branch

۵. باید گفت عملیات نظامی نسبت به کردها در سوریه، با مقاومت و اعتراض آن‌ها روبه‌رو بوده است، به‌طوری‌که کردهای ترکیه به‌طور کلی ایدئولوژی نوع‌ثمنی‌گرایی را تهدیدی اساسی می‌دانستند که دست‌کم در بلندمدت به رویه‌های دموکراتیک برای تأمین حقوق آن‌ها ضربه می‌زد (Koç, 2025).
۶. البته در اینجا بیشتر روابط دو‌جانبه با آمریکا مورد نظر است، وگرنه در چارچوب چندجانبه‌گرایی، همچنان ترکیه عضو مؤثری در پیمان ناتو محسوب می‌شود. به بیان دیگر، میزان اتحاد این دو کشور کاهش پیدا کرده است اما به معنای پایان اتحاد نیست و حتی در برخی موارد سیاست هماهنگ و مشترکی داشته‌اند. برای نمونه، هر دو کشور خواستار کناره‌گیری حسنی مبارک از قدرت بودند، یا در ماجرای سوریه هم در ابتدا در هدفی مانند حذف بشار اسد از صحنه سیاسی سوریه اشتراک نظر داشتند و بعدها اولویت هر دو تغییر کرد و ترکیه حذف اسد و مسئله کردها و آمریکا مبارزه با داعش را در اولویت قرار داد (Altunışık, 2025: 56).

منظومه فکری رهبران حزب عدالت و توسعه است.^۱ در این چارچوب به ترتیب سهم اتحادیه اروپا و آمریکای شمالی در تجارت خارجی ترکیه از ۶۴ و ۸ درصد در سال ۲۰۰۲ به ۵۶ و ۶ درصد در سال ۲۰۲۲ رسیده است. در حالی که سهم کشورهای غرب آسیا از تجارت خارجی ترکیه در همین مدت از ۸،۵ به ۱۳ درصد افزایش یافته است (World Bank, 2025).

در مورد پیامدهای اقتصادی، شاهد تأثیری دوگانه هستیم. به این صورت که اگرچه نگرش جدید ژئوپلیتیکی ترکیه، تجارت با غرب آسیا را افزایش و با دنیای غرب را کاهش داده است، همین رویکرد امنیتی در سیاست خارجی در موردی مانند آمریکا به تحریم‌هایی منجر شد که عاملی در ضعف برخی شاخص‌های اقتصادی بوده است (Yavuz, 2025). در حوزه اجتماعی نیز از یک سو حضور و دخالت در تحولات منطقه، قدرت نرم ترکیه را در برخی موارد میان افکار عمومی منطقه افزایش داده، اما از سوی دیگر، دخالت در سوریه برای نمونه، با ورود چند میلیون پناهجو، به‌طور کلی به تنش‌های اجتماعی و قومی و اعتراض‌های ضدپناهجویان در آستانه انتخابات سال ۲۰۲۳ و مقاومت سکولارها در داخل ترکیه دامن زده است (Akgündođdu, 2023).

فرا تر از غرب آسیا: ترکیه و آسیای مرکزی

جا دارد در اینجا و پیش از پایان بحث، به این نکته اشاره کنیم که تغییر نگرش ژئوپلیتیکی ترکیه به غرب آسیا محدود نمی‌شود و آسیای مرکزی را نیز به‌عنوان نمونه در بر می‌گیرد که جنبه پان‌ترک‌گرایی، پان‌توران‌گرایی و نوعثمانی‌گرایی را نیز نشان می‌دهد. حضور ترکیه در این منطقه در دوران حزب عدالت و توسعه با تأسیس سازمان‌هایی مانند سازمان کشورهای ترک^۲ و سازمان بین‌المللی فرهنگ ترک^۳ نهادینه شد. جهش ترکیه در آسیای مرکزی با حضور حزب عدالت و توسعه در قدرت و رشد اقتصادی به‌نسبت پایدار، به‌ویژه در دهه نخست، تضمینی بر

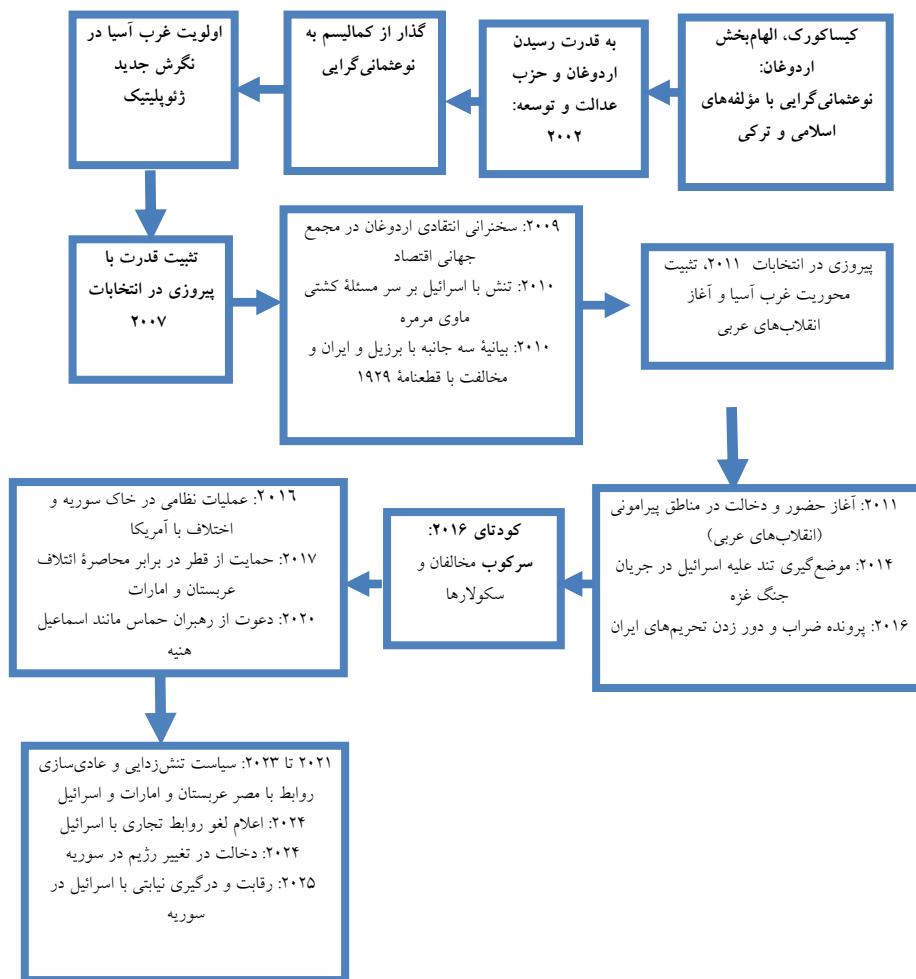
۱. اگرچه به موازات اولویت غرب آسیا، عضویت ترکیه در اتحادیه اروپا به‌ویژه از سال ۲۰۰۵ روند نزولی داشته است و حتی در ژانویه ۲۰۱۷ به حالت تعلیق درآمد، اما اراده مقام‌های حزب عدالت و توسعه به‌ویژه با توجه به محدودیت‌های اقتصاد ترکیه در چند سال اخیر، انزوا از اتحادیه اروپا نبوده است؛ به‌طوری‌که وزیر امور خارجه ترکیه تنها به فاصله چند ماه پس از ماجرای «سوفاکیت» و بدون صندلی ماندن اورسولا فن درلاین در حضور اردوغان و همچنین خروج ترکیه از کنوانسیون شورای اروپا در مورد پیشگیری و مبارزه با خشونت علیه زنان، در مه ۲۰۲۱، عضویت در اتحادیه اروپا را «هدف راهبردی» برای ترکیه دانست (Cámara, 2021: 6-7).

2. Organization of Turkic States (OTS)

3. The International Organization of Turkic Culture, TURKSOY

ثبات در تقویت رابطه با این منطقه بود (Alrmizan, 2022: 27). پس از کودتای سال ۲۰۱۶ اردوغان با پاک‌سازی‌های گسترده، به متحد سیاسی نیاز پیدا کرد. بنابراین به‌سوی ملی‌گرایانی مانند دولت باغچلی روی آورد که دیدگاه مهمشان در سیاست خارجی، تقویت روابط و اتحاد با کشورهای ترک بوده است. بنابراین روابط با این منطقه دوباره تقویت شد (رئیس‌نژاد و خان‌محمدی، ۱۴۰۳: ۱۶۳). اگرچه باید گفت سطح روابط اقتصادی در این منطقه به‌ویژه بسیار بالاتر از روابط سیاسی بوده است (Kahveci and Bonnenfant, 2023: 204). حجم تجارت ترکیه با آسیای مرکزی برای نمونه، از سال ۲۰۰۲ که ۱۱ درصد بود در سال ۲۰۲۲ به حدود ۲۴ درصد افزایش یافت (Turkish Statistical Institute 2025). در این دوره علاوه بر گسترش تجارت، موضوع کمک‌های خارجی ترکیه در قالب برنامه‌های توسعه و سرمایه‌گذاری هم بسیار شدت گرفت. در سال ۲۰۲۱ گزارش شد که حدود ۴۰۰۰ شرکت ترکیه در این منطقه کار می‌کنند. تمرکز بیشتر این شرکت‌ها نیز بر کشورهای پرجمعیت و بزرگی مانند ازبکستان و قزاقستان بوده است (Alrmizan, 2022: 25). اکنون هم که در چند سال اخیر تمرکز روسیه بر جنگ اوکراین بوده، اعتماد به نفس و سرمایه‌گذاری ترکیه در این منطقه به‌ویژه در حوزه انرژی و راه‌گذر میانی، بیشتر شده است (رئیس‌نژاد و خان‌محمدی، ۱۴۰۳: ۱۶۶).

شکل ۲. زنجیره علی‌تغییر نگرش ژئوپلیتیکی ترکیه

نتیجه

در این نوشتار نشان داده شد که چگونه نوعثمانی‌گرایی برآمده از اندیشه‌های کیساکورک با هدف بازگرداندن و تقویت نسخه‌ای از اسلام که متعلق به دوران عثمانی است شکل گرفت و به تدریج در سیاست ترکیه و عرصه سیاست خارجی آن با اولویت غرب آسیا بر غرب در مواردی مانند تنش با اسرائیل، دخالت در بحران سوریه و نزدیکی به ایران در بحث هسته‌ای نقش داشت. باید گفت در دو دهه گذشته هر قدر ترکیه به سوی استقلال در سیاست خارجی

پیش رفته است، احساس مسئولیت در مورد مسائل غرب سیر نزولی داشته است. بنابراین می‌توان گفت فلسفه سیاسی اردوغان نتیجه طبیعی و پیش‌بینی‌پذیر گذار از کمالیسم، نوع‌ثمنی‌گرایی خفیف اوزال و اسلام‌گرایی تندروانه اربکان بوده است.

آنچه در نگرش نوین ژئوپلیتیکی ترکیه مشهود است، پاسخ به پرسش از چیستی هویت ترکیه به‌عنوان یک دولت در پیوند آن با فرهنگ و گروه‌های اجتماعی است. هویتی که کمالیست‌ها به‌صورت دستوری و از بالا برای انکار، پنهان و دست‌کم تضعیف آن با توسل به اقتدارگرایی تلاش کردند. اما بازشدن فضای سیاسی در کشور از دهه ۱۹۵۰ زمینه‌ساز حضور نخبگان جدید به‌تدریج و در دوره اوزال، دهه ۱۹۹۰ و به‌ویژه در سال ۲۰۰۲ به قدرت‌گیری حزبی منجر شد که توانست برای نخستین بار در یک قرن اخیر با پیگیری رویکردی میانه‌رو هویت ملی و هویت دولت را درهم آمیزد. این تغییر یادآور جمله‌ای از جلال یالی‌نیز (۱۹۶۲-۱۸۸۶) است: «نخبگان ترکیه مانند افرادی هستند سوار بر کشتی‌ای که به سوی شرق می‌رود و آن‌ها به‌سوی غرب می‌دوند». این بار گویا حرکت کشتی و نخبگان در یک جهت قرار گرفته است.

یکی از عوامل مهم در پویایی سیاست خارجی، تأثیرپذیری آن از نوع رابطه جامعه و دولت است. بدین ترتیب، تفسیر جدید از هویت و به‌دنبال آن منافع ملی، موجب گذار از انفعال و غرب‌گرایی به‌سوی حضور و دخالت در ژئوپلیتیک پیرامون شد. در اینجا بار دیگر رابطه دیالکتیکی میان سیاست داخلی و خارجی را می‌بینیم. با اینکه این نوشتار به سهم خود در تبیین نگرش جدید ژئوپلیتیک و تبلور آن در سیاست خارجی ترکیه کمک کرد، اما استفاده ترکیبی از نظریه‌های تحلیل سیاست خارجی نیز ممکن است گوشه‌های جدیدی از برخی موارد سیاست خارجی ترکیه به‌ویژه در مباحثی مانند نظام تصمیم‌گیری و ویژگی‌های رهبران را روشن کند.

منابع

فارسی

رئیس‌نژاد، آرش و محمدهادی خان‌محمدی (۱۴۰۳)، «حضور ترکیه در آسیای مرکزی و پیامدهای آن برای ایران»، *مطالعات اوراسیای مرکزی*، دوره ۱۷، شماره ۱، صص. ۱۵۳-۱۷۵، (doi: 10.22059/jcep.2024.370631.450189).

رویس اسمیت، کریستین (۱۴۰۰)، «سازهانگاری»، در اشکات برچیل و دیگران، *نظریه‌های روابط بین‌الملل*، ترجمه حمیرا مشیرزاده و روح‌الله طالبی آرانی، چاپ پنجم، تهران: میزان. مشیرزاده، حمیرا (۱۴۰۳)، *مبانی نظری تبیین و تحلیل سیاست خارجی*، چاپ پنجم، تهران: سمت.

مشیرزاده، حمیرا (۱۴۰۲)، *تحول در نظریه‌های روابط بین‌الملل*، چاپ هفدهم، تهران: سمت. ونت، الکساندر (۱۳۹۲)، *نظریه اجتماعی روابط بین‌الملل*، ترجمه حمیرا مشیرزاده، چاپ سوم، تهران: چاپ و انتشارات وزارت امور خارجه.

English

Akgündoğdu, Sude (2023), How Street Interviews Spread Anti-Syrian Refugee Sentiment, The Washington Institute for Near East Policy, Available at: <https://www.washingtoninstitute.org/policy-analysis/turkish-backlash-how-street-interviews-spread-anti-syrian-refugee-sentiment>, (Accessed on: 27/8/2025).

Alrmizan, Mohammed (2022), **Turkish Foreign Policy in Central Asia in the Era of Erdoğan: The Convergence of Pan-Turkism, Pragmatism, and Islamism**, King Faisal Center for Research and Islamic Studies, Available at: <https://kfcris.com/pdf/fb31accd3b812c16524fe7dc819518b26295e253c6fb6.pdf>, (Accessed on: 14/8/2025).

Altunışık, Meliha Benli (2023), "Domestic Sources of AKP's Foreign Policy Toward the MENA Region: Ideology and Pragmatism", in: Özkeçeci-Taner, B., Akgül Açıkmeşe, S. (eds) **One Hundred Years of Turkish Foreign Policy (1923-2023)**, Switzerland: Palgrave Macmillan.

Altunışık, Meliha Benli (2025), "Turkey and the US in the Middle East: A Case for Alliance Change", **All Azimuth: A Journal of Foreign Policy and Peace**, Vol. 14, No. 1, pp. 42-61, (doi: 10.20991/allazimuth.1621507).

Ataman, Muhittin (2002), "Leadership Change: Özal Leadership and Restructuring

- in Turkish Foreign Policy”, **Turkish Journal of International Relations**, Vol. 1, No. 1, pp. 8–27, Available at: https://dergipark.org.tr/en/pub/alternatives/article/20924#article_cite, (Accessed on: 25/8/2025).
- Balta, Evren (2018), “The AKP’s Foreign Policy as Populist Governance”, **Middle East Report**, Available at: <https://www.merip.org/2018/12/the-akps-foreign-policy-as-populist-governance/>, (Accessed on: 12/8/2025).
- Barnett, Michael (1999), “Culture, Strategy and Foreign Policy Change: Israel’s Road to Oslo”, **European Journal of International Relations**, Vol. 5, No. 1, pp. 5-36, (doi:10.1177/1354066199005001001).
- Beach, Derek and Rasmus Pedersen (2013), **Process-Tracing Methods: Foundations and Guidelines**, Ann Arbor: University of Michigan Press.
- Bonzon, Ariane (2025), “Turkey: Wanting to Have It Both Ways on Israel”, **Le Monde Diplomatique**, 2 May. Available at: <https://mondediplo.com/2025/05/02turkey>, (Accessed on: 23/9/2025).
- Çalış, Şaban and Hüseyin Bağcı (2003), “Atatürk’s Foreign Policy Understanding and Application”, **Sosyal Ekonomik Araştırmalar Dergisi**, Vol. 3, No. 6, pp. 195-228, Available at: <https://dergipark.org.tr/en/pub/susead/article/302927>, (Accessed on: 1/2/2025).
- Cámara, Manuel (2021), “Turkey and the European Union: A Difficult but Critical Relationship”, CIDOB Notes Internacionals 256, Barcelona Centre for International Affairs.
- Cornell, Svante (2018), **Erdogan’s Turkey: The Role of a Little-Known Islamist Poet**, Central Asia-Caucasus Institute and Silk Road Studies Program, Available at: <https://silkroadstudies.org/publications/joint-center-publications/item/13269-erdogans-turkey-the-role-of-a-little-known-islamist-poet.html>, (Accessed on: 1/2/2025).
- Cuhadar, Esra & Kaarbo, Juliet & Kesgin, Baris & Özkeçeci-Taner, Binnur (2020), “Turkish Leaders and their Foreign Policy Decision-Making Style: A Comparative and Multi-Method Perspective”, **Turkish Studies**, Vol. 22, No. 1, pp. 1–27, (doi:10.1080/14683849.2020.1724511).
- Dalacoura, K. (2017), **A New Phase in Turkish Foreign Policy: Expediency and AKP Survival**, [Future Notes: 4] Middle East and North Africa Regional Architecture, Available at: https://eprints.lse.ac.uk/69619/1/Dalacoura_A%20new%20phase%20in%20Turkish%20foreign%20policy_published_2017%20LSERO.pdf, (Accessed on: 1/7/2025).
- Dessler, David (1989), “What is at Stake in the Agent-Structure Debate?”,

- International Organization**, Vol. 43, No. 3, pp. 441-473, (doi: 10.1017/S0020818300032999).
- Didić, Ajdin and Hasan Kösebalaban (2019), "Turkey's Rapprochement with Russia: Assertive Bandwagoning", **International Spectator**, Vol. 54, No. 3, pp. 123–138, (doi:10.1080/03932729.2019.1627070).
- Erdoğan, Recep Tayyip (2017), "Western Leaders Have a Choice: Stand With the Terrorists or Stand with the Turkish People", **Guardian**, Available at: <https://www.theguardian.com/commentisfree/2017/jul/15/turkey-coup-democracy-recep-tayyip-erdogan>, (Accessed on: 1/2/2025).
- France 24 (2024), "The Fall of Bashar al-Assad: 'Turkey Proves, Once Again, that It Cannot Be Ignored'", 20 December, Available at: <https://www.france24.com/en/middle-east/20241210-bashar-al-assad-s-fall-turkey-proves-once-again-it-can-t-be-ignored-erdogan-syria-islamist-rebels-kurds-sdf-snf-ypp-hts-golani>, (Accessed on: 23/9/2025).
- Gontijo, Lorenzo, and Barbosa, Roberson (2020), "Erdoğan's Pragmatism and the Ascension of AKP in Turkey: Islam and Neo-Ottomanism", **Digest of Middle East Studies**, Vol. 29, No. 1, pp. 76-91, (doi:10.1111/dome.12205).
- Gullo, Matthew (2012), *Turkish Foreign Policy: Neo-Ottomanism 2.0 and the Future of Turkey's Relations with the West*, ProQuest Dissertations and Theses, [Master's Thesis, Duke University], Available at: <https://hdl.handle.net/10161/5482>, (Accessed on: 25/9/2025).
- Güney, Aylin and Nazif Mandacı (2013), "The Meta-Geography of the Middle East and North Africa in Turkey's New Geopolitical Imagination", **Security Dialogue**, Vol. 44, No. 5, pp. 431-448, (doi:10.1177/0967010613499783).
- Haboush, J. (2020), "US Criticizes Erdogan for Meeting with Hamas Leadership, Warns of Turkish Isolation", **Al Arabiya English**, Available at: <https://english.alarabiya.net/News/middle-east/2020/08/25/US-criticizes-Erdogan-for-meeting-with-Hamas-leadership-warns-of-Turkish-isolation>, (Accessed on: 26/8/2025).
- Hale, William (2009), "Turkey and the Middle East in the 'New Era'," **Turkish Insight**, Vol. 11, No. 3, pp. 143-159, (Accessed on: 20/9/2025). (doi: 10.1080/00263200902800435)
- Hatipoglu, Emre and Glenn Palmer (2014), "Contextualizing Change in Turkish Foreign Policy: The Promise of the 'Two-Good' Theory", **Cambridge Review of International Affairs**, Vol. 29, No. 1, pp. 231–250, (doi:10.1080/09557571.2014.888538).
- Hopf, Ted (1998), "The Promise of Constructivism in International Relations Theory", **International Security**, Vol. 23, No. 1, pp. 171–200,

(doi:10.2307/2539267).

- Ifantis, Kostas and Ioannis Galariotis (2014), **The US and Turkey in Search of Regional Strategy: Towards Asymptotic Trajectories**, Research Unit on International Security and Cooperation (UNISCI), 36 October, pp. 9-28, Available at: <https://gcris.khas.edu.tr/entities/publication/0393977b-dadf-4f50-a25b-96a6568684a4>, (Accessed on: 23/9/2025).
- İnalçık, Halil (1998), "Turkey Between Europe and the Middle East", **Journal of International Affairs**, Vol. 3, No. 1, pp. 1-7, Available at: <https://dergipark.org.tr/en/pub/perception/article/625565>, (Accessed on: 23/8/2025).
- Jabbour, J. J. (2022), "After Parting Ways: The Coming Frosty Entente in Saudi-Turkish Relations", Arab Center, Washington D.C., Available at: <https://arabcenterdc.org/resource/after-parting-ways-the-coming-frosty-entente-in-saudi-turkish-relations/>, (Accessed on: 21/9/2025).
- Kahveci, Hayrie and Işık Kuşçu Bonnenfant (2023), "Turkish Foreign Policy Towards Central Asia: An Unfolding of Regionalism and Soft Power," **All Azimuth: A Journal of Foreign Policy and Peace**, Vol. 2, No. 2, pp. 195-218, (doi:10.20991/allazimuth.1310530).
- Kara, Mehtap (2022), "Linking Turkey's Domestic Politics and Foreign Policy: The Justice and Development Party's Political Strategies and their Divergent Foreign Policy Effects", **Turkish Studies**, Vol. 23, No. 4, pp. 529–553, (doi: 10.1080/14683849.2022.2060082).
- Kardaş, Ş. and Sinkaya, B. (2024), "Evolution of Türkiye's Engagement in the Middle Eastern Regional Order: The Normalization Agenda and Beyond", **Journal of World Sociopolitical Studies**, Vol. 8, No. 3, pp. 493-527, (doi: 10.22059/wsp.2024.373676.1422).
- Kardaş, Şaban (2010), "Turkey: Redrawing the Middle East Map or Building Sand-Castles?", **Middle East Policy**, Vol. 17, No. 1, pp. 115-136, (doi:10.1111/j.1475-4967.2010.00430.x).
- Kenez, Levent (2024), "Figures Indicate Erdogan Gov't Turns a Blind Eye to Violation of Turkey's Trade Restrictions on Israel", **Nordic Monitor**, Available at: <https://nordicmonitor.com/2024/11/32374/>, (Accessed on: 14/9/2025).
- Kirişçi, Kemal (2013), "Arab Uprisings and Completing Turkey's Regional Integration: Challenges and Opportunities for US–Turkish Relations", **Journal of Balkan and Near Eastern Studies**, Vol. 15, No. 2, pp. 189-205, (doi: 10.1080/19448953.2013.775757).
- Koç, Nilüfer (2025), "The Kurds and the End of Turkey's Neo-Ottoman Dreams",

- National Strategic, Available at:
<https://www.natstrat.org/articledetail/publications/the-kurds-and-the-end-of-turkey-s-neo-ottoman-dreams-part-i-207.html>, (Accessed on: 9/9/2025).
- Köstem, Seçkin (2018), "Different Paths to Regional Hegemony: National Identity Contestation and Foreign Economic Strategy in Russia and Turkey", **Review of International Political Economy**, Vol. 25, No. 5, pp. 726–75, (doi: 10.1080/09692290.2018.1511450).
- Kraidy, Marwan and Omer Al-Ghazzi (2013), "Neo-Ottoman Cool: Turkish Popular Culture in the Arab Public Sphere", **Popular Communication**, Vol. 11, No. 1, pp. 17–29, (doi:10.1080/15405702.2013.747940).
- Kurki, Milija (2008), **Causation in International Relations**, Cambridge: Cambridge University Press.
- Kutlay, Mustafa and Ziya Öniş (2021), "Turkish Foreign Policy in a Post-Western Order: Strategic Autonomy or New Forms of Dependence?", **International Affairs**, Vol. 97, No. 4, pp. 1085–1104, (doi:10.1093/ia/iab094).
- Mahoney, James (2015), "Process Tracing and Historical Explanation", **Security Studies**, Vol. 24, No. 2, pp. 200-218, (doi: 10.1080/09636412.2015.1036610).
- Menon, Rajan, and Enders Wimbush (2007), "The US and Turkey: End of an Alliance?", **Survival: Global Politics and Strategy**, Vol. 49, No. 2, pp. 129-144, (doi:10.1080/00396330701437785).
- Mikhail, Alan (2020), "Why Recep Tayyip Erdogan's Love Affair with the Ottoman Empire Should Worry the World", **Time**, Available at:
<https://time.com/5885650/erdogans-ottoman-worry-world/>, (Accessed on: 9/3/2025).
- Moshirzadeh, Homeira (2018), "Threat Perceptions and Security Dilemma in the Middle East", **Iranian Review of Foreign Affairs**, Vol. 9, No. 1, pp. 5-33, Available at:
https://www.google.com/url?sa=t&source=web&rct=j&opi=89978449&url=https://irfajournal.csr.ir/article_115617.html&ved=2ahUKEwj26Nq9jPKRAxUK1QIHAcAbIQFnoECB8QAQ&usq=AOvVaw26XLx8JU1qccstF44-qBuq, (Accessed on: 8/6/2025).
- Oğuzlu, Tarık (2008), "Middle Easternization of Turkey's Foreign Policy: Does Turkey Dissociate from the West?", **Turkish Studies**, Vol. 9, No. 1, pp. 3–20, (doi:10.1080/14683840701813960).
- Oğuzlu, Tarık (2020), "Turkish Foreign Policy in a Changing World Order", **All Azimuth: A Journal of Foreign Policy and Peace**, Vol. 9, No. 1, pp. 127-139, (doi:10.20991/allazimuth.464076).

- Pesu, Matti (2019), *Introducing Ideational Foreign Policy Analysis: Explorations on the Underlying Ideas of Finnish Foreign Policy*, [Doctoral Thesis, Tampere University].
- Poghosyan, G. (2018), Review: "Turkey's Relations with the Middle East: Political Encounters after the Arab Spring", **Perspectivas: Journal of Political Science**, Vol. 18, No. 18, pp. 44–46, (doi:10.21814/PERSPECTIVAS.111).
- Şahin, Mustafa Gokhan (2010), **Turkey and Neo-Ottomanism: Domestic Sources, Dynamics and Foreign Policy**, [Doctoral Thesis, Florida International University], ProQuest ETD Collection for FIU, <https://digitalcommons.fiu.edu/dissertations/AAI3470231>.
- Saraçoğlu, Cenk and Özhan Demirkol (2015), "Nationalism and Foreign Policy Discourse in Turkey Under the AKP Rule: Geography, History and National Identity", **British Journal of Middle Eastern Studies**, Vol. 42, No. 3, pp. 301–319, (doi:10.1080/13530194.2014.947152).
- Singer, Sean R. (2013), "Erdogan's Muse: The School of Necip Fazil Kisakurek", **World Affairs**, Vol. 176, No. 4, pp. 81–88, Available at: <https://akademyadergisi.com/erdogans-muse-the-school-of-necip-fazil-kisakurek/>, (Accessed on: 5/11/2025).
- Somer, Murat (2016), "Understanding Turkey's Democratic Breakdown: Old vs. New and Indigenous vs. Global Authoritarianism", **Journal of Southeast European and Black Sea**, Vol. 16, No. 4, pp. 481–503, (doi:10.1080/14683857.2016.1246548).
- Stein, Aaron (2011), "Resetting U.S.-Turkish Relations: Charting a New Way Forward", **Journal of Strategic Security**, Vol. 4, No. 1, pp. 1–18, (doi: 10.5038/1944-0472.4.1.1).
- Stockholm Center for Freedom (SCF) (2017), **Turkey's AKP Slams US Trial: New York Court 'Zionist,' Zarrab a 'CIA Agent'**, Stockholm Center for Freedom (SCF), Available at: <https://stockholmcf.org/turkeys-akp-slams-us-trial-new-york-court-zionist-zarrab-a-cia-agent/>, (Accessed on: 12/3/2017).
- Taş, Hakkı (2022), "Erdoğan and the Muslim Brotherhood: An Outside-In Approach to Turkish Foreign Policy in the Middle East", **Turkish Studies**, Vol. 23, No. 5, pp. 722–742, (doi:10.1080/14683849.2022.2085096).
- Taspinar, Ö. (2009), "Obama's Turkey Policy: Bringing Credibility to 'Strategic Partnership'", **Insight Turkey**, Vol. 11, No. 1, pp. 13–21, Available at: https://www.brookings.edu/wpcontent/uploads/2016/06/03_turkey_taspinar.pdf, (Accessed on: 12/6/2025).
- Tehran Times** (2011), "AKP win is victory for Gaza: Erdogan", 14 June, Available

at: <https://www.tehrantimes.com/news/242419/AKP-win-is-victory-for-Gaza-Erdogan>, (Accessed on: 9/12/2025).

- Times of Israel** (2025), “Turkey Could Restart Israel Trade if Gaza Peace Proves Permanent, Business Group Says”, Available at: [https://www.timesofisrael.com/turkey-could-restart-israel-trade-if-gaza-peace-permanent-business-group-says/#:~:text=When%20Turkey%20first%20applied%20the,of%20\\$6.8%20billion%20in%202023](https://www.timesofisrael.com/turkey-could-restart-israel-trade-if-gaza-peace-permanent-business-group-says/#:~:text=When%20Turkey%20first%20applied%20the,of%20$6.8%20billion%20in%202023), (Accessed on: 10/12/2025).
- Toal, Gerard (1989), *Critical Geopolitics: The Social Construction of Space and Place in the Practice of Statecraft*, Ph.D Dissertation, Ithaca, NY: Syracuse University, Available at: https://surface.syr.edu/geo_etd/38 (Accessed on: 14/9/2025).
- Torbakov, Igor (2020), “Perspectives: The Philosophy Behind Erdogan’s Hagia Sophia ‘Reconquest’,” **Eurasianet**, 27 July, Available at: <https://eurasianet.org/perspectives-the-philosophy-behind-erdogans-hagia-sophia-reconquest>, (Accessed on: 27/7/2025).
- Turkish Statistical Institute (2025), Available at: <https://www.tuik.gov.tr/>, (Accessed on: 15/4/2025).
- Uzer, Umut (2020), “Conservative Narrative: Contemporary Neo-Ottomanist Approaches in Turkish Politics”, **Middle East Critique**, Vol. 29, No. 4, pp. 1–16, (doi:10.1080/19436149.2020.1770444).
- Wastnidge, Edward (2019), “Transnational Identity Claims, Roles and Strategic Foreign Policy Narratives in the Middle East”, **Global Discourse**, Vol. 9, No. 4, pp. 605–625, (doi:10.1332/204378919X15718897799871).
- World Bank (2025), Available at: <https://wits.worldbank.org/CountryProfile/en/Country/TUR/Year/2022/TradeFlow/EXPIMP/Partner/by-region>, (Accessed on: 11/12/2025).
- Yabancı, Bilge (2022), “Religion, Nationalism, and Populism in Turkey Under the AKP”, Middle East Institute, Available at: <https://www.mei.edu/publications/religion-nationalism-and-populism-turkey-under-akp>, (Accessed on: 10/6/2022).
- Yavuz, Hakan (2022), “The Motives Behind the AKP’s Foreign Policy: Neo-Ottomanism and Strategic Autonomy”, **Turkish Studies**, Vol. 23, No. 5, pp. 659–680, (doi: 10.1080/14683849.2022.2100700).
- Yavuz, Hakan (2025), “Erdoğan’s Foreign Policy: Strategy Without Doctrine”, *E-International Relations*, Available at: <https://www.e-ir.info/2025/03/15/erdogans-foreign-policy-strategy-without-doctrine/>, (Accessed on: 18/9/2025).

- Yeşiltaş, Murat (2013), “The Transformation of the Geopolitical Vision in Turkish Foreign Policy”, **Turkish Studies**, Vol. 14, No. 4, pp. 661-687, (doi: 10.1080/14683849.2013.862927).
- Yılmaz, Ihsan and Galib Bashirov (2018), “The AKP After 15 Years: Emergence of Erdoganism in Turkey”, **Third World Quarterly**, Vol. 39, No. 9, pp. 1812–1830, (doi: 10.1080/01436597.2018.1447371).
- Yücesoy, Vahid (2019), “The Recent Rapprochement between Iran and Turkey: Is It Durable or Is It a Relationship of Convenience?” **Turkish Studies**, Vol. 21, No. 2, pp. 274–296, (doi:10.1080/14683849.2019.1657773).